

גליון

שיחות רבינו ראש הישיבה שליט"א

זאת חנוכה תשפ"א

- טיוטה -

טבת תשפ"א

"גחלי אש"

לשמיעת שיעורים ושיחות

0772-277-277

בארה"ב: 7162294771

לעילוי נשמת

הרה"ח ר' **שלמה זלמן** ז"ל

בן הרה"ח ר' **חיים צבי** ז"ל **גוטמן**

נלב"ע ח"י ניסן

תהא נשמתו צרורה בצרור החיים

הונצח ע"י נכדו ידידנו

הרה"ח ר' לייבל גוטמן הי"ו

**לתרומות ולהנצחות
ניתן לפנות למכון**

© כל הזכויות שמורות

מכון **"עברא דדשא"**

להוצאת ד"ת של רבינו ראש הישיבה שליט"א

טל: 03-739-5330 | **פקס:** 077-4703647

מייל: droshosry@droshosry.com

ניתן לפנות לקבלת הגליונות מידי שבוע

זאת חנוכה תשפ"א

הרמב"ם כתב (פ"ג מהל' מגילה וחנוכה ה"ב) 'וכשגברו ישראל על אויביהם ואבדום בחמשה ועשרים בחדש כסלו היה', דהיינו שבכ"ה כסלו היה גמר המלחמה, ומקשים הנו"כ דאם כן לא היה צריך לקבוע היר"ט דחנוכה ביום כ"ה כסלו [ובפרט לטעם שם חנוכה - חנו כ"ה], אלא בכ"ו כסלו שכבר סלקו את האויב, והוא יום המנוחה מהמלחמה.

אלא שבמכוון תחלה תקנו כן חז"ל, כי אם היו ממתינים מלקבוע את היר"ט עד יום כ"ו, היה מקום לחשוב שהמלחמה הסתיימה, והאויב איננו, אבל הרי באמת אין זה כן, כי אולי במלחמה הקטנה נצחו, אבל המלחמה הגדולה היא תמידית, וכדבריו הידועים של בעל חובות הלבבות (שער יחוד המעשה פ"ה) על החכם שפגש באנשי חיל שחזרו מנצחון במלחמה ואמר להם שבתם מן המלחמה הקטנה ועדיין לפניכם המלחמה הגדולה, ומה היא המלחמה הגדולה, מלחמת היצר וחייליו, מלחמה לה' בעמלק 'מדור דור', והמלחמה הזאת אינה מסתיימת לעולם, עד שנזכה לגאולה. ולכן קבעו את היר"ט ליום כ"ה, כדי להורות שאכן נצחו את היונים, אבל המלחמה עדיין בעיצומה.

איתא בגמרא (שבת כא:) 'בדקו ולא מצאו אלא פך אחד של שמן שהיה מונח בחותמו של כהן גדול', שהיה ניכר שלא פתחוהו ונגעו בשמן. והקשו הראשונים (עי' תוס' שם ועוד) שהרי עדיין יש לחוש שמא הסיטו את הפך אף אם לא נגעו בשמן, דהא ק"ל דגוי מטמא בהיסט (טהרות פ"ז מ"ו, ושבט יז:), וכלי חרס מטמא בהסט. והר"ן (ט: מדה"ר) מתרץ דלא חיישינן להיסט, לפי שאם הסיטוהו היו שוברים אותו לראות אם יש בו זהב או מרגליות, כיון שראוהו חתום בחותם של כהן גדול, אלא ודאי לא מצאוהו כלל ולא ראוהו. והג"ר ישעיה פיק [בעל מסורת הש"ס] בספרו מיני תרגומא (לקוטים בסוה"ס על סוגיא דחנוכה) מבאר דכוונת הר"ן במה שהוסיף שהיה חתום בחותמו של כהן גדול, דאם היה חתום בידי הדיוט ואדם פשוט לא היו להוטים לפתחו, דאין להם פנאי לפתוח כל הפכים (עי' כתובות כז.), אבל דייקא משום שהיה חתום בחותמו של כהן גדול היו צריכים להיות להוטים לפתחו לראות אם יש בתוכו דבר חשוב, וזה היה חלק מהנס, שהחותם של הכהן גדול היה הוכחה לנס - שלא רק שלא נגעו בשמן שבתוך הפך, אלא גם לא הסיטוהו.

והנה כל יהודי חתום בחותם של מלך העולם יתברך שמו, לכל איש ישראל יש נפש ונשמה שחתומה בחותם דמלכא, ובשמירת חותם זה אין מעשה ניסים, והאויבים רואים את הפך ואורבים לצוד כל נפש ישראל, והיצר הרע מנסה בכל האמצעים העומדים לרשותו לפתוח

את האדם, להסיט את הנשמה, ולטמאות את החותם דמלכא, ואין את הנס שהיה בזמן היונים שהפך נעלם מעיני היונים. נשאלת השאלה אם כן מהי העצה, איך יכולים לשמור את הנשמה מטומאת היסט.

התשובה היא, לפי מה שכתבו הראשונים דלהכי אפקיה רחמנא להיסט בלשון נגיעה, לומר לך שכל שאינו מטמא במגע אינו מטמא בהיסט (שבת פד: רש"י ד"ה ודין הוא), ועפ"ז הב"ח (סי' תע"ד) קושיית הראשונים אמאי לא חששו שהסיטו את הפך, ד"ל שהפך היה לו פה צר שאינו יכול להכניס בו אצבעו, וכיון שלא בא לידי אפשרות ליטמא במגע בעודו בכלי, אינו מיטמא נמי בהיסט, אמנם צריך גם שיהיה חתום, דאם לא כן איכא חששא שמא הוציאו קצתו ונטמא והחזירוהו בתוכו, אי נמי נטמא באהל המת כשלא היה צמיד פתיל עליו.

וזו היא העצה גם במלחמת היצר, שאם נשמור על הנשמה כראוי שלא תבוא לידי מגע, אז נדע שגם לא נטמאת בטומאת היסט, כי אמנם אנו חיים בעולם הזה, ואי אפשר להעלים את הפך של שמן - הנפש והנשמה - מהיצר הרע, כי האויב יודע שלכל יהודי יש אוצר גדול החתום בחותמו של מלכא קדישא, והוא מבקש לזעזע את הנפש והנשמה מהקביעות שלו, אבל אם נישמר שלא לבוא לידי אפשרות של מגע, אזי אינו מטמא בהיסט, ויוכל לשמור את נפשו ואת נשמתו בטהרה, למרות כל התאוות של העולם הזה שאנו חיים בה. והמגע כולל הרבה ענינים, כי האויב - היצר הרע מלא עינים, כדאיתא בגמרא (ע"ז כ:): מלאך המות מלא עינים [והוא מלאך המות הוא יצר הרע (עי' ב"ב טז.)], שכן דרך היצר הרע שאורב לו לאדם בכל פינה ופינה איך להחטיאו, ויש לו הרבה דרכים איך לטמא במגע, אם בכלי משחית הטכנולוגיים, ואם לטמאו בדברים אחרים, ורק אם נהיה מוקפים בחומה של יראת שמים, ולא ניתן לו אפשרות של מגע, אז נדע גם שלא הסיטו את פך השמן.

וכל הי"ט חנוכה הוא ענין של קביעות, ולהיפך מפורים, כי בפורים יש הרבה זמנים לקריאת המגילה, ואפילו לפרוז בן יומו או מוקף בן יומו - בלי קביעות - קורא את המגילה לפי אותו יום, משא"כ בחנוכה, ו"ל דלכן לא תקנו חז"ל ספיקא דיומא, כי חנוכה הוא ענין של קביעות, וכלשון הגמרא 'קבעום' ועשאוהו בהלל והודאה, וכן אומרים בעל הניסים 'קבעו' שמונת ימי חנוכה וכו', כי זה כל החשיבות והמעלה של הפך אחד של שמן, שנשאר קבוע במקומו, ולא הסיטוהו, כמו כן נשאר מקביעות זו הכח של חנוכה לדורות, להישמר במגע, וכך לא יכול היצר להסיט נפשות ישראל מהחיבור בהקב"ה.

רבינו אפרים מביא רמז לחנוכה מן התורה, דכתיב בסוף פרשת תרומה (כז, יט) 'וכל יתדות החצר נחשת', וסמך ליה בראש פרשת תצוה, הדלקת הנרות - להעלות נר תמיד, ורמז

לנרות חנוכה - נחשת ראשי תבות נר חנוכה שמאל תדליק, וסמך ליה שמן זית כי הוא מצוה מן המובחר (והביאו הרחיד"א בחומת אנך שם). ויש לדרוש גם רישא דקרא 'וכל יתדות החצר', ורש"י מאריך בביאורו שם ש'יתדות' עשויות שלא תהא הרוח מגביהתן, והם תקועין בארץ, ורש"י מביא ראיה מהפסוק דכתיב (ישעיה לג, כ) 'אהל בל יצען בל יסע יתדתיו לנצח', והפסוק שם איירי מירושלים, וירושלים הוא המקום של יראת שמים, וגם יתדות החצר מרמז על יראת שמים, כי 'חצר' הוא יראת שמים כמ"ש חז"ל (שבת לא:) חבל על דלית ליה דרתא ותרעא לדרתא עביד, דהיינו שהיתד הוא הכח שהאדם ישאר קבוע במקומו, ושלם ביראתו, כנגד פיתויי היצר. וגם זה שייך לימי החנוכה, וכנ"ל שהנס דחנוכה היה שהפך נשאר קבוע במקומו ולא הסיטוהו, והכח נשאר לדורות עולם, ומרומז בלשון הברייתא 'יומא דחנוכה תמניא' ראשי תבות יתד, ואם יש לאדם יראת שמים טהורה, אזי הוא נשאר קבוע, ואין כח ליצר הרע להסיטו ממקומו.

זכינו היום לקבוע מזוזה, שזה החינוך האמיתי, וכמ"ש בתרגום יונתן על הפסוק (שופטים כ, ה) 'ולא חנכו' - 'ולא קבע ביה מזוזתא', ובעזרת ה' זה יהיה בית רבנן, ואנשים מרגישים שייכות, והגם שעדיין לא באנו למקום הקבוע, אבל בעולם הזה צריכים לדעת שאנחנו כאן רק עראי, וגם באכסניה שנקראת מקום קבע גם היא עראי, ואינה הקביעות האמיתית, אבל לקביעות הנפש יעזור הש"ת שנזכה לקביעות אמיתית, 'קביעין כן תהווין בהנהו חבורתא', שההתעוררויות והרצונות של מבקשי ה', יהיו קבועים בלבנו, אנחנו ובנינו ובני בנינו, ונוכל ללכת תמיד בדרך ה'.

מרגלא בפומיה דרבוה"ק זי"ע שחנוכה הוא יום טוב אין די וואכענס, וכפשוטו הכוונה שמותר בעשיית מלאכה כימות החול.

אבל יש בדבריהם משמעות יותר עמוקה, דאיתא בגמרא (מגילה ו.) על הנבואה של צפניה לימות המשיח 'ועקרון תעקר' (צפניה ב, ד) - 'זו קסרי בת אדום שהיא יושבת בין החולות והיא היתה יתד תקועה (רש"י - לרעה) לישראל בימי יוונים, וכשגברה מלכות בית חשמונאי ונצחום היו קורין אותה אחידת מגדל שיר', אבל הנצחון לא היה בשלימות, כי חרבה קסרי וישבה ירושלים חרבה ירושלים וישבה קסרי, שנאמר אמלאה החרבה - אם מליאה זו חרבה זו אם מליאה זו חרבה זו, עד הגאולה העתידה. ויש להבין מה דאמרין 'שהיא יושבת בין החולות', למאי נפק"מ איך נראה המקום מסביב קסרי, דממנ"פ מי שמכיר ויודע

היכן קסרי הרי רואה שהיא בין החולות, ומי שאינו יודע מקום העיר, לא יועיל לו סימן זה שהיא יושבת בין החולות, שהרי חולות טובא איכא.

אלא יש לפרש כמ"ש המהרש"א על מה דאמרין בשבת (לא). מפני מה עיניהן של תרמודין תרסות מפני שדרין בין החולות, שחולות הוא מלשון חול, והיו בין החולות - מוקפים ושרויים בחול, שהלכו אחרי עיניהם וקלקלו את מעשיהם, כמבואר ביבמות (טו:) שהיו פסולים שבפסולים, להיפך מקדושה וגדר ערוה, כמו שיש לבני ישראל הכשרים. וכן המכוון כאן במה שאמרו שקסרי יושבת בין החול מכל הצדדים, היינו שאין לה קדושה, וזה מה שהיא היתה יתד תקועה לרעה לישראל.

וזה היה רצון היונים, לסובב את בני ישראל עם עיני חול, שלא יהיה גדר של קדושה. ולכן גזרו על שבת וחודש, שלא יהיו לבני ישראל ימים המקודשים, שבהם יכולים להתעלות. אבל כשגברה בית חשמונאי ונצחום, עשו להיפך ממחשבת היונים, ולא רק שקדשו את שבת וחודש, אלא הוסיפו לעשות יום טוב אין די וואכענס, לקדש גם את החול.

רש"י ראש פרשת וישב מביא דברי חז"ל (תנחומא א) משל למרגלית שנפלה בין החול, אדם ממשמש בחול וכוברו בכברה עד שמוצא את המרגלית, ומשמצאה הוא משליך את הצרורות מידו ונוטל המרגלית, לכך נסמכה פרשת אלופי בני עשו לפרשה זו, שלא האריך הכתוב בישובי עשו ותולדותיו, שמכיון שהגיע למרגליות אברהם יצחק ויעקב התחיל מתעסק בהן.

ומקשה המהר"ל (בגור ארי') הרי מצינו שכבר בפרשת ויצא ובפרשת וישלח איירי מענין יעקב, ואם כן יש לו את המרגלית בידו ולא נפל לחול כלל, ואם כפי המשל הוי ליה להקדים את תולדות עשו וכו' לפני כל הפרשיות של יעקב. ומבאר שהמשל הוא כאשר מתערב המרגלית בחול מביא כברה וכוברו, והכי נמי דווקא כשנתערבו יחד, כי יעקב אין לו שום שייכות ועירוב עם עשו עצמו כלל, ולכן קודם שסיפר ישוביהם שאין עירוב כלל ביניהם יכול להקדים את יעקב. אבל אחר שבא לספר הישובים של יעקב ותולדותיו - כאשר המרגלית בחול יכולים המרגלית והצרורות להיות מעורבים בחול, ויש לחשוב כי מעורב יעקב עם עשו בענין הישוב, לפיכך צריך הכתוב לומר כי היה לעשו ותולדותיו ישובים בפני עצמן, ואחר שהוציא את המרגלית נוטל את המרגלית, וכל עסק שלו בה, והצרורות שאין צריך לו בהן - משליך. ולא דיבר הכתוב מעשו עצמו, אלא מדבר על ישוביהן, כמו שמתעסק בחול עד שמוצא את המרגלית.

ויש ללמוד מזה, שהרי אנו חיים בעולם הזה, המסובב בחול, ואי אפשר לומר שיש לנו את המרגלית בלבד - רק רוחניות, אלא נצרך עבודה ויגיעה רבה להשליך את הצרורות והחול, ולשמור על המרגלית, לחפש את הקדושה בתוך כל עניני החול.

ואיתא מהרה"ק רבי צדוק הכהן זי"ע, שהמשל אינו דבר הנוגע ליעקב ועשו, אלא נוגע לכל אחד ואחד, כי לפעמים נכשלים ויש ירידה ונפילה, נסיון קשה, מצב קשה, או מדרגה פחותה, ובכל זאת על האדם לדעת שכל נפש ישראל היא מרגלית, ועל מרגלית אין מוותרים ומתייאשים, ואין אומרים ווי לי לחסרון כיס, אלא מסננים אותה היטב עם כברה, ומשליכים את החול ואת הצרורות, עד שמתגלית יופי המרגלית - קדושת נפש ישראל. ואכן קסרי היתה מיושבת בין החולות, אבל בחנוכה יש את הכח עד דכליא רגלי דתרמודאי שהיו יושבין בין החולות, להתגבר על זה, יום טוב אין די וואכענס.

ולשון הגמרא הוא 'זו קסרי בת אדום שהיא יושבת בין החולות והיא היתה יתד תקועה לישראל בימי יוונים', כאן היה יתד תקועה לרעה כנגד בני ישראל, יתד תקועה בקרקע - בתוך הגשמיים ועולם הזה, אבל כנגד זה אפשר להשתמש עם יתד לטובה, דאיתא בירושלמי (ברכות פ"ד סוף ה"א) שבשעה שמינו את רבי אלעזר בן עזריה לנשיא היה רבי עקיבא יושב ומצטער ואמר 'לא שהוא בן תורה יותר ממני אלא שהוא בן גדולים יותר ממני, אשרי אדם שזכו לו אבותיו אשרי אדם שיש לו יתד במי להיתלות בה, וכי מה היתה יתדתו של ראב"ע שהיה דור עשירי לעזרא', ומהו הלשון שנקטו 'יתד להיתלות בה', אלא ד'יתד להיתלות' היינו הכח להתרומם טפח מע"ג הקרקע, שהאדם שואף להגיע מעלה מעלה, אבל קשה לו ואינו מצליח, אמנם מכיון שיש לו יתד להיתלות בה יכול להתעלות על ידה, זעך דערהייבען א טפח העכער פון די קרקע.

וזה הכח של ימי החנוכה, 'יומא דחנוכה תמניא' ראשי תבות יתד, ואומרים 'שעשה נסים לאבותינו', כי בזכות האבות יכלים להתעלות גם 'בזמן הזה', להיתלות ביתד.

וכן חזינן בדינא דשדה אחוזה, דאיתא במשנה (ערכין יד.) דהמקדיש שדה אחוזה, אין זה תלוי בשוויות וטיב השדה, אלא אחד המקדיש בחולת המחוז ואחד המקדיש בפרדיסות סבסטי, נותן זרע חומר שעורים בחמשים שקל כסף, ומפרש רבינו גרשום ש'חולות המוזה' אינו עושה כלל פירות, אבל משום שהיא שדה אחוזה, יש לזה שוויות שהתורה נתנה לה ערך. והנלמד מזה, שאף אם חיים בהאי עלמא, בין החולות, אבל אם נאחזים בדרכי האבות - שדה אחוזה, נתלים ביתד, אזי בכח האבות יכולים להתעלות מעל החולות.

והבקשה והתפלה אל ה' בשעה שבאים למשכן חדש הוא 'יהי ה' אלקינו עמנו כאשר היה עם אבותינו אל יעזבנו ואל יטשנו', אנו רוצים ושואפים ללכת בדרכיהם, ומשתדלים לקיים וללכת בדרכיהם שהם שהורונו ולמדונו, השי"ת יעזור שנזכה תמיד להתעלות עם היתד להיתלות בה.

בחנוכה מדליקים ל"ו נרות עם ח' שמשים, שהם מ"ד נרות, כמנין חול, היינו שנרות חנוכה הוא הכח כנגד החול. אבל כל זמן שאנו עדיין נמצאים בגלות אין ההתעלות מהחול בשלימות, כי 'עקרון תעקר' בחשבון מנצפ"ך בגימטריא נרות של חנוכה, אבל חסר אחד, כי עקרון עדיין לא נעקרה, אמלאה החרבה, ורק לעתיד יתעקר לגמרי בב"א, יעזור השי"ת שנזכה צו די רעכטיגע לעכטיגקייט, וכל הרשעה תבער מן העולם, און מ'זאל קענען דינען דער אייבערשטער ארנטליך און גוט.

בחנוכה קוראים את קרבנות הנשיאים, שכל שבט הקריב ביום אחר, ובסוף הפרשה התורה מפרטת כמה הקרבנות והכלים שהובאו למשכן, והרה"ק רבי צדוק הכהן ז"ע בפרי צדיק (חנוכה אות כג) מבאר דלכאורה צ"ב למה הוצרך הכתוב למנות, אטו קרא מנינא אתי לאשמעונן, הלא מעצמינו נוכל לידע מספר כולם, אלא דאיתא במדרש (במ"ר יג, יד) 'אע"פ שקרבן שוה הקריבו כולם, על דברים גדולים הקריבו, וכל אחד ואחד הקריבו לפי דעתו', שכל אחד מהנשיאים היתה לו כוונה מיוחדת בקרבנותיו, אך בסוף כל הקרבנות כתיב (נשא ז, פד) זאת חנוכת המזבח וגו', וכלל מספר כל הקרבנות, להשמיענו בזה שנכלל כל אחד מהנשיאים מקדושת כל י"ב השבטים וכונת קרבנותיהן, וכן מבואר במדרש (במ"ר יג, ט) 'העלה עליהם הקב"ה כאילו כולם הקריבו ביום ראשון וכאילו כולם הקריבו ביום אחרון'. ועל כן נדרש על כל אחד כונות מיוחדות, ואחר כך כוללם יחד, שכלולים כל אחד מכל י"ב הקדושות. ודומה לזה מצינו בברכת יעקב אבינו לשבטים, דכתיב (ויחי מט, כח) 'וזאת אשר דיבר להם אביהם ויברך אותם איש אשר כברכתו ברך אותם', ופירש רש"י מחז"ל (ב"ר צט, ד) 'לא היה לו לומר אלא איש אשר כברכתו ברך אותם, מה ת"ל ברך אותם, לפי שנתן ליהודה גבורת ארי ולבנימין חטיפתו של זאב ולנפתלי קלותו של איל, יכול שלא כללן כולם בכל הברכות, ת"ל ברך אותם'.

ולכאורה יש להתבונן, דבשלמא בנשיאים, כל שבט הקריב קרבנו ביום אחר, אבל בברכות יעקב לשבטי י-ה, היה יכול לברך את כולם בברכה אחת, עם כל התכונות וכל המעלות. אלא לכל אחד ואחד יש תכונה יחודית, ומעלה יחודית, וכשהם ביחד באחדות, אזי כל אחד

לומד ומסתייע מזולתו, דדייקא כשחיים באחדות, ישנה האפשרות להסתייע וללמוד מהתכונות של השני. וזה הענין שהנשיאים אכן הקריבו בכל יום בנפרד, כל אחד לפי דעתו וכוונתו, אבל אח"כ הכלילה התורה את כולם, ויש בכלל כל מה שיש בפרט, ואף יותר מכך. ביום השמיני של חנוכה, שקוראים כל הנשיאים וגם מנין הכולל בסוף הפרשה, ביום השמיני נשיא לבני מנשה, ואמאי דייקא ביום נשיא לבני מנשה קוראים כל שאר השבטים, ואף הסיכום והכלל של כולם. וי"ל ע"פ מש"כ בש"ך עה"ת בשם מורו זלה"ה דהא דנתן משה רבינו נחלה בעבר הירדן לחצי שבט מנשה (מטות לב, לג), הרי בתורה לא מצינו שבקשו להישאר בעבר הירדן אלא בני גד ובני ראובן ולא שבט מנשה, ועוד אמאי משה רבינו ע"ה חילק את שבט מנשה לחצאין. ומבאר שבכוונה שם עמהם משה רבינו עוד חצי שבט כדי שלא תשתכח האחוה בין השבטים, ולפי שבנות החצי שבארץ ישראל נשואות לאלו שבעבר הירדן ואלו שבעבר הירדן היו נשואות גם כן לאלו שבארץ ישראל, ובזה לא תשתכח האחוה לעולם, ע"ש.

ויש להוסיף על דבריו, אמאי חילקו דווקא את שבט מנשה, דכתיב בפרשתן שמנשה נקרא על שם 'נשני אלקים את כל עמלי ואת כל בית אבי' (מקץ מא, נא), דהיינו שקרא לו שם על שם הצער שהיה לו על פירודו מאחיו, ועל שהעביר ההקפדה מלבו על מעשי אחיו עד ששכח מהכל, וכל השנים היו לו געגועים לבית אביו ולאחיו, וכשבאו השבטים לפניו הוא הכירם - אף שהם לא הכירוהו. ושמה קגרים, שמנשה היה לו הכח לחבר בין השבטים, שהוא היה המליץ בינותם, הכח של אחדות. ובזה מובן מה דכתיב (ויחי מח, יד) 'שיכל את ידיו כי מנשה הבכור', שעמדו בזה המפרשים מה נתינת טעם יש כאן, הלא ההיפך הוא הנכון, אלא דייקא כי 'מנשה' הוא הבכור, יכל יעקב אבינו להעדיף את הצעיר ולשים עליו את יד שמאל, כי הוא לא יקפיד שהקדימו לאחיו לפניו ובמקומו, כי הוא אינו מרגיש שלקחו ממנו דבר מה, מנשה הוא איש יָעִים להתרועע ולא יקפיד על העדפת אפרים. ולכן דייקא בנשיא שלו, ביום השמיני - זאת חנוכה, אנו קוראים את הפירוט של כל השבטים ביחד.

בתפלת הרה"ק הרבי ר' אלימלך ז"ע אנו מבקשים 'שנראה מעלת חברינו ולא חסרונן', ולכאורה היו צריכים לבקש שיהיו לנו חברים בלי חסרונות. אלא זהו דבר בלתי אפשרי, יהיו לנו חברים עם חסרונות, כי כך הקב"ה ברא את האדם, כל אחד עם התכונות שלו, וכל אחד עם חסרונותיו ומעלותיו, ואם יש לו דבר מה שעליו לתקן בעבודת ה' זה

חשבון פרטי שלו, אלא אנו מבקשים 'שנראה' - שנחשיב את מעלת חברינו, ונתעלם מהחסרונות, וע"ז היחידים מצטרפים להיות ציבור, ויש את הכח של אחדות.

רש"י בפרשתו על הפסוק (מא, ב) 'פרות יפות מראה', מפרש 'סימן הוא לימי השובע, שהבריות נראות יפות זו לזו, שאין עין בריה צרה בחברתה'. והנה גם בזה יש אנשים שצריכים חיזוק בזה, כי יש שגם כשיש להם די צרכם בהרחבה, מ"מ עינם צרה במה שיש לחבירו, אבל רש"י מדבר על מבט של ארנטליכע גוי, אבל צריך לדעת שכן היא הסתכלות והבנה של גוי, שרק בימי השובע נראות יפות זו לזו, זה התנהגות של גוי, של פרה. יהודי צריך להיות לו עין טובה לחבירו, לא מחמת שהוא בעצמו שבע כל צרכו, אלא גם בשעה שחסר לו, ולחבירו יש, יש לו עין טובה לחבירו.

בקרבנות הנשיאים כתיב (נשא ז, יד) 'כף אחת עשרה זהב מלאה קטרת', ודרשו חז"ל (חגיגה כג): 'הכתוב עשאו לכל מה שבכף אחת', דהיינו שבקודש הכלי מצרף מה שבתוכו, שאם נגע טבול יום במקצת טימא את כולו, גם אם אינם גוש אחד אלא פירורים. והקשו המפרשים (עי' פנים יפות ועוד) אמאי אין חז"ל דורשים כן מהפסוק הקודם דמיירי לענין הסולת שהקריבו למנחה שנאמר (פסוק יג) 'וקרבנו קערת כסף אחת וגו' שניהם מלאים סלת בלולה בשמן למנחה', והרי גם מכאן ניתן לדרוש שהכלי מצרף את הסולת להיות אחת. וי"ל ע"ד צחות, שהרבנותא שעשאו לכל מה שכף אחת, כח הצירוף של רבים, הוא דייקא כשאיירי על כף אחת של זהב, ולא רק בקערת 'כסף'.

וה'כלי אחת' שמצרף את כולם להיות באחדות, הוא הכלי מחזיק ברכה, שהרי לא מצא הקב"ה כלי מחזיק ברכה לישראל אלא השלום, ויהי רצון שהקב"ה ישכין בינינו שלום וברכה מבפנים ומבחוץ, ונוכל לרדוף שלום ולבקש שלום ולעבוד את הקב"ה מתוך שלום.

